

THERESA
BLACK

HELL
BOUND

Hellbound

Copyright © Theresa Black, 2023.

Obálka © Theresa Black, 2023.

Vydalo nakladatelství © Canc, 2023.

ISBN 978-80-88488-70-5

HELL BOUND

THERESA
BLACK

PLAYLIST

WHEN WE STAND TOGETHER - NICKELBACK
JOLENE - MILEY CYRUS
RADIOACTIVE - ALISON SPARROW
DEMONS - IMAGINE DRAGONS
LOST - WITHIN TEMPTATION
HAPPY TOGETHER - MILEY CYRUS
DAYDREAM - RUELLE
OUR SOLEMN HOUR - WITHIN TEMPTATION
PAINT IT BLACK - CIARA
GAME OF SURVIVORS - RUELLE
MADNESS - RUELLE
WAR OF HEARTS - RUELLE
MIRAGE - LINDSEY STIRLING
BLOODY MARY - LADY GAGA
THE FAMILY JEWELS - MARINA AND THE DIAMONDS
PROM QUEEN - MOLLY KATE KASTNER
BURY A FRIEND - EDDIE VAN DER MEER
MY FAMILY - MIGOS, KAROL G, SNOOP DOG & ROCK MAFIA
STAR WARS MEDLEY - TAYLOR DAVIS
TAKE YOU TO HELL - AVA MAX
ALL THE GLITTERS - EARL
LIVING HELL - BELLA POARCH
WALLS COULD TALK - HALSEY
BREATH OF LIFE - FLORENCE + THE MACHINE
THE DEVIL WITHIN - DIGITAL DAGGERS
SWEET DREAMS - EURYTHMICS
NATURAL - JFLA
YOU PUT A SPELL ON ME - AUSTIN GIORGIO
THE STUPID THE PROUD - IAMX
ROADS UNTRAVELED - LINKIN PARK

*Všem,
kteří si přišery zpod postele
tahají do postele.*

DÍKY POZVÁNCE
NA RANDE

„Mayo!“

I přes rádobý výcvik a přípravku jsem se se svým jménem ještě moc nesžila. Sice mě tak museli všichni oslovovat od chvíle, kdy mi ho přidělili, ovšem že bych na něj slyšela, to se tvrdit vážně nedalo. Matce se už několik měsíců nestalo, že by se přehlela a nazvala mě křestním, které vyhrkla v porodnici, jakmile zjistila, že všechny ultrazvuky tak trochu nezvládly svou práci a moje „mužská chloubka“ byla jen pupeční šňůra. Nikdo jiný mě pod původním jménem neznal, a nemohl mě jím tedy oslovit, ale i tak mi to nové zůstávalo cizí. Zase když někdo sháněl mou spolužačku Rebeku Winterovou, to jsem se otáčela hned. Na všechny přezdívky, zkratky i zkomoleniny. A tak, když na mě volal Jason Armstrong – nejmenuje se tak každý hrdina dívčích románků? – jsem bez nejmenší reakce pokračovala ve čmáraní vykřičníků do diáře k připomínce písemky. S očima zabodnutýma do jeho stránek a s hlavou plnou nadávek, proč mě raději nemohli udělat o nějaký rok starší, abych si nemusela střední a hlavně maturitu zopakovat, jsem si to dál vykračovala chodbou. Mohli mi dát třeba alespoň bakaláře z archeologie...

„Mayo, počkej!“

Na okamžik jsem se zarazila. Rozhodla jsem se neohlížet pro případ, že dotýčný nesháněl mě, a dopsala si k datu příštího úterý poznámku, že paní Dixonovou potěší zajímavostí navíc.

Jason mě místo pozdravu plácnul po rameni, načež se přede mnou vyprsil jako největší celebrita. I když se svým titulem basketbalisty jí opravdu byl. Pohodil tmavými vlasy a vytasil jeden ze svých zářivých úsměvů: „Jsi dneska duchem mimo? Řval jsem na tebe už u laberek.“

Pokřčila jsem rameny a rychle zvážila nejvěrohodnější výmluvy. „Zamyslela jsem se.“

Asi je na čase, abych si pořídila bezdrátová sluchátka. Nebo si zvykla, že jsem Maya. Ne, vážně, podle čeho vybírají svědkům jména? Mají na to nějaké tabulky s výpočty nebo si prostě hodí kostkami a kombinaci čísel nalistují v kalendáři? Nebo si ta ženská v kanceláři se spoustou papírů a šanonů prostě řekla: „Jaké jméno se k ní vůbec nehodí a bude ho nesnášet?“ Přesně tak to nejspíš bylo.

„Očividně,“ zazubil se a hlavou kývl ke schodišti na znamení, že mi bude několik příštích okamžiků dělat společnost. „Teď nevím, jestli jsi postřehla mou pozvánku, nebo ne.“

Zarazila jsem se: *pozvánku?*

V duchu jsem se pokusila si přehrát všechna jeho dnešní slova. Ani při hodinách, ani během pauz a ani teď jsem nepostřehla, že by mě někam zval. Ráno jsme se určitě nepotkali, ale jak jsem mu říkala – vážně jsem moc nevnímala.

Pozvánku *kam?*

Znepokojeně jsem se ošila, když mě jako jedna z možností napadlo rande.

Už nějaký ten týden jsem tušila, že se mu líbím. Jako holka, která nastoupila rovnou do čtvrtáku, jsem očekávala pozornost (a to i po uplynutí měsíce od začátku školního roku). Jason se tehdy mile ujal role průvodce, který mě se vším seznámil a všechno mi ukázal. Nevím, kdy se z pomoci nováčkovi stalo něco víc, ale zcela upřímně, chvíli jsem doufala, že to „víc“ přijde. Ne „víc“ jako „víc“, ale prostě... *víc*. Náplast v podobě kapitána basketbalového týmu a nejspíš i budoucího krále školy by se dala pokládat za dobrý tah, kdyby ovšem měla sílu na zakrytí všech ran. A já jsem dobře věděla, že tu by určitě neměla, proto jsem se nechtěla pouštět do víc „víc“, ale jen *víc*. I tak jsem jediné chvíle s Jasonem nelitovala. Možná jsem si tak akorát sem tam vyčítala využívání jeho dobrého srdíčka, ale takovým moralistickým úvahám jsem věnovala jen málo času.

Přesto jsem teď vymýšlela jednu výmluvu za druhou, jak se z případného rande vykroutit.

Prohlášení, že nejsem na mladší, by asi velký úspěch nesklidilo už jen proto, že jsem podle občanky byla pravděpodobně já ta mladší. Ne, že bych ve třidvaceti vypadala tak staře, abych se nemohla vydávat za maturanta. Dále jsem zvažovala taková ta klasická klišé jako moc práce, ohrožení přátelského vztahu, ale to také okamžitě padlo, protože v ohrožení vážně nic z toho nebylo. Nakonec jsem usoudila, že to bude lepší nechat na improvizaci podle toho, co se dozvím, a když vytáhnou něco, jako že se na nějaký techtle po stěhování a tak dále necítím, určitě mi to nebude mít za zlé a ani ho tím neurazím. Snad.

Vytasila jsem omluvný úsměv, diář zavřela i s propiskou a konečně navázala oční kontakt, který vydržel déle než půl vteřiny. „Někam jsi mě zval?“

Jason pobaveně zakroutil hlavou. Pravděpodobně ho dostalo, jak jsem celý svět včetně něj dokonale vytěsnila. „Tak trochu.“

„Tak povídej,“ vyzvala jsem ho a sundala si batoh z jednoho ramene, abych do něj mohla naházet nálož z rukou.

„Ptal jsem se, co děláš dneska večer.“

Dobrá taktika. V případě, že bych svůj nudný program označila za „nic“, přišla bych o výmluvu, proč s ním někam jít. Tedy pokud bych se vymlouvala na zaneprázdněnost. Vždycky tu zůstávala možnost syrové upřímnosti, po které se mnou odmítnutý přestane mluvit. Alespoň dočasně.

„To je dost mizerná pozvánka,“ ušklíbla jsem se a následovala ho po schodech dolů.

Jason ze srandy obrátil oči v sloup. „Na lepší jsem se nezmoohl. Tyhle fráze jsou prostě slušnost.“

Pokrčila jsem rameny. „Tak bez frází, rovnou k věci.“

„Ty na okecávačky moc nejsi, co?“

„Ani trochu.“

„Dobře tedy,“ odkašlal si a začal formulovat svůj dotaz. A já výmluvy. Ať už by tu pozvánku pojal jakkoli.

Mám vztah na dálku. Musím se učit na test z geometrie. Sushi mi nechutná. Ne, to by mi nikdo neuvěřil. Jsem na holky. Na randění se necítím.

„Jestli máš tedy dneska volno, napadlo mě, že by ses mohla stavit u mě. S klukama z týmu pořádně menší mejdan před zápasem, tak jsem myslel, že by ses taky mohla stavit. Třeba se seznámíš s nějakými lidmi a nebudeš tu pořád chodit sama. Ale... jen návrh.“ U poslední věty zvedl ruce v obranném gestu a já jsem si s úlevou, ale i lehkým zklamáním uvědomila, že vůbec nešlo o pozvánku na rande. Vlastně byl jeho návrh hrozně milý.

Neochotně jsem si připomněla, že ne všichni populární studenti jsou grázlící. Třeba jsem se dostala do alternativního světa, kde tahle škola byla přesným opakem mé střední. Úsměvná myšlenka.

„Tak co na to říkáš?“ připomněl se mi. „Přijdeš?“

Proč ne? Znělo to neškodně a měl pravdu: Byla to šance seznámit se s více lidmi. Když mě napomínali, abych na sebe neupozorňovala, určitě nemysleli přátelství s Jasonem a běžné zapadnutí mezi ostatní studenty, ale přihlášky do Superstar, castingy do reklam nebo vystupování na protestech.

„Proč ne?“ zopakovala jsem své myšlenky nahlas.

„To jsem nečekal.“

„Ne?“ podivila jsem se. Až takhle asociálně jsem působila?

„Ne. Už jsem viděl, jak mě pošleš někam s anatomickou přesností,“ uchechtl se a seskočil tři schody na odpočívadlo. „Ale očividně jsem se spletl.“

„Asi jo,“ broukla jsem a podívala se na telefon, kolik je hodin.

„Takže to zkusím ještě jednou: Se mnou bys někam nešla? Nemyslím párty nebo zápas, jen prostě... my dva.“

Po tom, co jsem se uklidnila, že mě chtěl pozvat jen na mejdan, mě jeho slova tak překvapila, že jsem stejně jako on posledních několik schodů seskočila. Jediný rozdíl se našel v tom, že já jsem to neudělala schválně a – dobře, rozdíly byly dva – že on se nerozplácl na podlaze. Celé patro tu ránu muselo slyšet.

Hlavně na sebe nepřítahovat moc pozornosti.

Jason mi okamžitě přispěchal na pomoc se posbírat. Vytahoval jednu omluvu za druhou, jako kdyby mi nohy podrazil sám, a když jsem konečně pevně stála, nabídl mi, že mě svezí k doktorovi. To jsem vzhledem k šílené bolesti v ruce ocenila.

„Když už tě to mé dvoření tak rozsekalo,“ zasmál se a já jsem vyprskla taky.

A tak jsem se *díky* pozvánce na rande ocitla v nemocnici s podezřením na zlomené zápěstí.

Tam jsem naštěstí už osaměla, jelikož Jasona čekal ještě poslední trénink před zápasem, a tak mě s přáním, ať je ruka v pohodě, a další miliardou omluv opustil. Nic lepšího se nemohlo stát – vzhledem k okolnostem. Ne že bych mu to zazlívala, ale raději jsem si počkala v čekárně v klidu sama, než aby mi dělal společnost a neustále opakoval, že ho moc mrzí, kde jsem skončila.

Namířila jsem si to na traumatologii, kam mě nasměrovala protivná sestra na recepci, a při pohledu na tu spoustu lidí, co vysedávala v čekárnách, jsem zvažovala, zda má vůbec cenu si ruku nechat kontrolovat. Pokud se mi jí povedlo zlomit, stejně sroste dřív, než se dostanu na řadu.

S povzdechem jsem se vecpala na poslední volnou židli a doufala, že se tu během příštích deseti vteřin nezjeví nějaký důchodce, kterého bych musela pustit sednout.

Měla jsem ale *báječnou* společnost. Po mé pravici seděl chlap s hadrem od krve na zápěstí – raději jsem nechtěla vědět, zda šlo o nehodu, nebo nevydařený pokus. Naproti byli čtyři pacienti, kteří se pravděpodobně vymlátili na motorce, maminka s klukem (ten si nejspíš vyhodil rameno podle toho, jak divný mělo tvar) a z druhé strany vedle mě seděl starý manželský pár, jehož problém jsem nedokázala odhadnout. Dalších sedm čekajících sedělo za rohem naproti ordinaci. Ty jsem si ale prohlédnout a diagnostikovat nedošla.

Otráveně jsem se protáhla a udělala si pohodlí. Podle smíchu, co vycházel ze dveří, jsem usoudila, že se nikdo na pacienty zrovna nehrne.

Napsala jsem mámě krátkou zprávu, kde jsem se nacházela, aby nemusela hysterčit, že mě nějaký tátův *kámoš* unesl, přičemž jsem se na telefon nezapomněla náležitě zašklebit. Žila jsem sama víc než dva roky a vracet se ke hlášení každého svého kroku jsem úplně ochotná nebyla. Ale co jsem mohla dělat? Byla ze mě zase středoškolačka, která bydlela s matkou, a někdy nebyla dokonce ani dost stará na to, aby si koupila pivo. Žadoufala jsem, že na Jasonově mejdanu nějaké bude. I kdybych měla pít na léky.

Telefon škemrající po nabíječce jsem naprduť uklidila a přemýšlela, jak tu strávím čekání, než přijdu jako patnáctá na řadu, když na scrollování po nových sociálních sítích nezbyla baterka. Cukla jsem sebou smíchy, když jsem si vzpomněla, jak jsem kvůli novým účtům ryla do pracovnice programu na ochranu svědků.

„Ne, nebude podezřelé, že máte nový profil,“ řekla mi, „když se nad tím někdo pozastaví, prostě budete tvrdit, že vám starý účet někdo hacknul, stává se to. Samozřejmě to musíte říct fakt naštaně. Asi jako když jsem vám řekla, že na ty staré už nebudete mít přístup. Jako kdyby to nebylo jasné...“

Jasně to možná bylo, ale se všemi těmi událostmi mi to nějak nedošlo. Přesto když jsem i teď po téměř půl roce zadala do vyhledávače Facebooku „Rebeka Feyrerová“, tak jsem svůj starý profil našla hned. Prý vymazat ho by bylo podezřelé, a kdyby se nás někdo snažil hledat, po tomhle by mu bylo jasné, co se stalo, a nevěřil by, že jsme obě s matkou mrtvé. Mrtvým se prý účty mažou hodně zřídka. Znepokojivá informace. *Doufala jsem*, že všem mým přátelům přišlo před dvěma měsíci upozornění o mých narozeninách, když všichni ví, že jsem „mrtvá“.

Když jsme u nápadnosti, taky nám mohli vybrat lepší příjmení než Cartier. Sice se mě zatím nikdo nezeptal, zda mu seženu hodinky zadara, ale zrovna o časté příjmení vážně nešlo. Ta myšlenka mě vlastně zaujala natolik, že jsem zbytky své baterky ohrozila kvůli vyhledání, kolik lidí chodí po světě s tímto jménem. Dobře – víc, než jsem čekala, ale dostat příjmení Smith, to už by nás nikdy nikdo nevystopoval. A ještě bych mohla oslňovat na večírcích s tím, že je Will Smith můj nevlastní strýček.

Otráveně jsem si povzdechla, a když se mi začalo zdát, že se vážně vůbec nic neděje, zeptala jsem se muže vedle mě, kdy naposledy ošetřovali nějakého pacienta.

Připadal mi podivně povědomý – ale odkud?

„No,“ zamyslel se, „tak před půl hodinou si tam brali kluka s rozbitou hlavou.“

„Aha,“ broukla jsem. „Díky.“

Teď jsem nemohla být ani našťvaná. Jestli tam někomu sešivali hlavu a ještě kontrolovali případný otřes mozku a bůhví co dalšího, nemohla to být práce na deset minut. Jen mě děsilo, kolik dalších pacientů stráví takovou dobu v ordinaci. Kdyby mě ta ruka nebolela jako čert, asi bych se už dávno zvedla.

„S čím sem jdete vy?“ zeptal se slušně, aby řeč nestála. Nejspíš už tu taky seděl pěknou dobu. „Zlomené zápěstí?“

„Jste věštec nebo tak něco?“ uculila jsem se a podívala se na ruku, zda to bylo tak jasné, nebo měl prostě dobrou trefu. Paži jsem měla až po dlaň schovanou v rukávu mikiny a ani jsem se za ni nedržela. Nedala jsem mu zkrátka žádná vodítka.

„Hádám, že to tak vypadá,“ pokrčil rameny. „Nejste náhodou Maya?“ Mile se usmál.

Pobledla jsem. Rozhodně lepší, než kdyby mě oslovil mým *původním* jménem, ale stejně: jak mohl vědět, kdo jsem?

Zamračila jsem se na něj a snažila se vymyslet co nejlepší otázku na to, odkud má tyhle informace nebo odkud zná mě, aniž bych vyzněla úplně paranoidně a vyděšeně. Než jsem však ze sebe stačila něco vysoukat, už pokračoval: „Omlouvám se, nechtěl jsem vás vyděsit. Syn mi říkal, že vezl spolužačku do nemocnice, tak jsem si to spojil.“

To bylo... kupodivu velmi dobré a neděsivé vysvětlení.

„Každopádně váš výraz beru jako souhlas,“ ušklíbl se a prohlédl si mě, aby zjistil, jak velké psychické škody na mně napáchal. Kdybych za sebou neměla tenhle úžasný půlrok, nejspíš bych se tomu smála, jenže já jsem namísto toho cítila srdce až v krku a snažila se uklidnit tím, že Jasonův otec určitě nebude někdo, kdo by šel po mně a mé matce.

„Jo, jsem Maya,“ nasucho jsem polkla a doufala, že v hovoru bude pokračovat on, protože mně hlasivky vypověděly službu.

„Doufám, že tu ruku budete mít v pohodě, jinak bych ho asi musel roztrhnout,“ zamumlal o něco vážněji a věnoval mi omluvný pohled.

Doteď jsem moc nevěřila, že by spolu mohli sdílet krev. Zdálo se mi, že si nebyli vůbec podobní, ovšem když se na mě zadíval, jasně jsem v jeho *promiň* výrazu poznala Jasonovy rysy. Nebo jeho v Jasonově. Nebo prostě jak to je.

„Určitě budu,“ řekla jsem, i když jsem začínala zvažovat, že se vloupu do nejbližší ordinace a vyházím všechny šuplíky, co v ní budou, zda v nich náhodou nebudou injekce s morfiem. „Plus za to nemůže, to já nekoukala pod nohy.“

Jasonův otec se zatvářil zmateně. „Já to pochopil tak, že do vás strčil. Je hrozně roztěkaný.“

Zakroutila jsem hlavou. „Ne, když jsem padala, stál už pod schody.“

„Alespoň, že tak.“

Krátce jsem kývla a zvažovala, zda něco dodávat, nebo raději ne. Přeci jen vykecávat s otcem kluka, který mě ani ne dvě hodiny zpět pozval na rande, asi není moc příjemné nikomu z nás. Což mi připomíná, že jsem se nějak zapomněla vyjádřit.

„Sakra,“ sykla jsem, když jsem si uvědomila, že bez odpovědi to nepůjde. Vážně se mi do toho ani trochu nechtělo.

„Prosím?“

„Ale nic, jen jsem na něco zapomněla,“ mávla jsem zdravou rukou a přemýšlela, jak Jasona co nejšetrněji odmítnout. Fráze o nepřipravenosti na vážný vztah se mi vytahovat nechtělo, přestože momentálně asi seděly nejvíc. Třeba by pak nabídl nevážný vztah... „Snad tu nebudeme trčet ještě o půlnoci.“

„To doufám,“ přitakal muž okamžitě. „Za čtyři hodiny se má náš dům proměnit v teenagerskou párty a já bych ho nerad nechal bez dozoru. I když Jas by z toho měl vážně radost.“

Stiskla jsem si kořen nosu. „A jo vlastně.“

Jak je možné, že mi ten mejdan úplně vypadl?

„Na to jste taky zapomněla, co?“ zeptal se mile.

Kývla jsem. „Úplně.“

„Myslím si, že po tomhle vám absenci nikdo nemůže vyčítat.“

„To asi ne, ale přijdu. Slíbila jsem to.“

„Alespoň se konečně zeptal,“ zasmál se a zkontroloval, zda mu rána stále krvácí.

Konečně? Takže to probíral i doma s taťkou? To snad ne.

„A co se stalo vám?“ Zkusila jsem se změnit téma. Teorie o pokusu o sebevraždu mě pustila, takže mě přemohla zvědavost, co prováděl. Nebo to bylo nudou.

„Zmrzačil jsem se při přípravách těch Jasových výmyslů,“ řekl přísně, ale jen naoko. Dobře jsem na něm poznala, že to hrál a téměř se nad tím rozesmál. „Pořezal jsem se o zbytky skleniček, které se odmítly stát součástí pyramidy.“

Obdivně jsem zvedla obočí. „Bude pyramida ze šampaňského? Jak to mají zbohatlíci ve filmech?“

„Z piva,“ opravil mě.

„To zní mnohem líp,“ souhlasně jsem přikývla. Proč taky pubertáky nalívat šampaňským, když si vystačí s levným pivem?

Odhrnula jsem si rukáv, abych se mohla podívat, zda alespoň nezačínám chytat nějakou pěknou barvu. Docela mě uklidnilo, když jsem spatřila namodralou kůži. Naraženina možná bolela víc než zlomenina, ale rozhodně byla praktičtější.

Konečně se otevřely dveře a do čekárny nakoukla sestřička. V letech, ale moc hezká.

Prelétla pacienty pohledem, načež se zastavila u mého souseda. Nechápatě se zamračila, ale hned nato se mile usmála a namířila si to rovnou k nám. K němu.

„Co tu proboha děláš?“ zeptala se ho a dlaní ukázala na obvaz. „Řekni mi alespoň, že tě někdo přepadl, protože takhle nešikovný nemůžeš být ani ty.“

Jasonův táta se široce usmál. „Hrdinně jsem zastavoval hořící vlak, co se řítil do strže, a tohle se dozvím?“

Pobaveně jsem se usklíbla, načež jsem schytala od sestřičky nepřijemný pohled. „A copak se stalo vám?“ zeptala se naoko mile.

„Spadla jsem a asi mám něco se zápěstím,“ broukla jsem.

„Něco? Co něco?“

Stáhla jsem obočí k sobě. „Proto jsem tady. Abych to zjisti-
tila.“

„Jason se vyznamenal,“ uchechtl se jeho otec. Takže tohle
byla manželka? To už by dávno věděla, že tu je. Sestra? Ex-
manželka? Kamarádka?

Sestřička na něj mávla, ať jde do ordinace. „Alespoň se ne-
vyznamenal o patro níž.“

„To už bych ho asi vážně přerazil,“ zamumlal, zvedl se
a obrátil se ke mně. „Jindy bych se choval jako prvotřídní gentle-
man a pustil vás, zvláště když vás syn očekává, ale začínám se bát,
aby mi zůstala alespoň nějaká krev.“

Upřímně jsem se usmála. „To je jasný. Hlavně ať to máte
v pohodě.“

„Tak na viděnou za pár hodin, Mayo. Těšilo mě.“

„I mě, pane Armstrongu.“

Zvedl oči ke stropu. „Jamesi. Nesnáším to příjmení.“

PYRAMIDA
Z PIVA

„Mayo.“

Nikde jsem matku neviděla, ale slyšela jsem ji více než zřetelně. Zdálo se, že celý svět pohltila neproniknutelná tma, kde se její výkřiky staly tím jediným, co jsem byla schopna vnímat.

„Mayo!“

Ať už jsem běhala jako smyslů zbavená, ozývala se v odpověď, hledala v té černotě kdekoli, najít jsem ji nemohla. Měla jsem pocit, že jsem běhala hodiny z jedné strany ke druhé (pokud tahle nicota vůbec nějaký tvar měla). Sotva jsem popadala dech.

Kde jen mohla být?

„Mayo!“

Frustrovaně jsem se ošila. Co to mělo sakra znamenat?

„*Rebeka*, vzbud se!“

Matka se mnou zatřásla tak zhurta, že jsem se konečně probrala. A zaječení mého pravého jména v tom určitě taky hrálo nemalou roli.

Vydešeně se mi dívala do obličeje, a jakmile zjistila, že jsem příteltná, pustila má ramena a sedla si na gauč vedle mě. Léky proti bolesti a pozdní oběd mě očividně vyčerpaly natolik, že jsem to zalomila u televize. Setřela jsem si mokré vlasy ze zpceného čela a zaklonila hlavu, abych mohla vydechnout.

Máma se na mě ustaraně podívala. „To, co vždycky?“

„Víceméně,“ potvrdila jsem. „Nejdřív tě škrtil, pak jsem nic neviděla, všude byla jen tma, slyšela jsem tě křičet, ale nikde jsem tě nemohla najít.“

„To jsem tě budila,“ zamumlala. „Asi se ti podle toho sen upravil.“

„Křičela jsem?“ zeptala jsem se.

Máma zakroutila hlavou. „Spíš jsi jen povídala a cukala sebou.“

„To není zrovna zlepšení.“ Jestli se těch hrozných nočních

můr nezavím, už nebudu moct vedle nikoho usnout, aniž bych ho k smrti neděsila.

„Možná bys měla zůstat doma,“ navrhla mi. „Nevím, jestli je nejlepší nápad, abys někam šla, zvlášť, když jsi skončila s ortézou.“

„Chci jít. Nemůžu se pořád schovávat, to bude akorát podezřelý.“

„Ne když musíš brát prášky na bolest kvůli úrazu,“ jela si dál svou.

„Prostě půjdu,“ utnula jsem počínající debatu. „Jsem dost rozumná, abych to nepřeháněla.“

Mamka kývla a já jsem dobře věděla, že to vzdala. Už mi účast rozmlouvat nebude.

„Tak by ses měla začít připravovat. Za hodinu tam máš být.“

To měla pravdu.

„Co si vůbec chceš vzít?“ Úplně obrátila. „Nějaké šaty? Ještě je teplo. Co ty zelené?“

„Ty jsou spíš do divadla,“ zauvažovala jsem.

„Ale prd. Alespoň ostatním holkám ukážeš, že jít na párty neznamená vypadat jako štetka.“

Kdyby viděla, v čem jsem na párty chodila ještě rok zpátky...

„Ale rovnou jako Keira Knightley z *Pokání*.“

Pokrčila rameny. „A jak jí zelená slušela.“

„Ještěže nejsou tak dlouhé,“ rezignovala jsem a šla šaty vyhrabat ze skříně.

Máma byla na šaty. Dokud do nich nutila mě, a ne sebe.

Jestli se na naší situaci dalo najít něco pozitivního, pro matku to bylo určitě nařízení, že musím změnit styl. Gotikové přeci jen přitahují pozornost, a tak jsem se musela smířit s klasickou přelétavou módou, jako byly mom kalhoty nebo jiné než černá a tmavé barvy. Ani v jednom jsem se necítila

dobře, ale podle matky jsem nikdy nevypadala líp. I když to si myslí asi každý, kdo se nesmířil s tím, že se jeho potomek našel v subkultuře.

Šaty jsem položila na postel, a zatímco jsem si je měřila nesouhlasným pohledem, zvažovala jsem, nakolik bude divné, že si něco takového беру na teenagerský mejdlo, ještě k tomu v říjnu. Z toho mohla být skvělá výmluva, proč se nadít do obyčejných džínů a vytahané mikiny, ve které by nikdo nehledal holku, natož někoho z programu na ochranu svědků. Pokud by se ovšem má nová image nezakládala na vzhledu bezdomovce. Na druhou stranu, občas ta nejlepší schovka byla vážně všem na očích.

K večeru se kupodivu oteplilo a hezké šaty mi k začlenění mohly přeci jen pomoci. Sepnula jsem si vlasy a vlezla do sprchy. Jakmile jsem se vrátila vykoupaná, máma se celá hrnulá mi je natočit. Proč ne? Dřepla jsem si ke stolu s holčičím zrcátkem, co nepříjemně poukazovalo na každou chyбку ve tváři, a nechala ji, ať si vyhraje.

„Máš tak hezké vlasy,“ připomněla mi stejně jako pokaždé, když jsem si chtěla dobarvit odrostlou černou.

Přestala jsem ji hypnotizovat v odraze a rozhlédla se po téměř nezařízeném pokoji. „Měla bych si sem pověsit obraz.“

„Obraz?“ nechytala se mamka.

„Nebo nalepit tapetu,“ pokrčila jsem rameny, za což jsem byla okamžitě napomenuta, ať se nevrtím. „Nebo alespoň vymalovat, ať to vypadá, že tu někdo žije.“ Ne že bych poslední měsíce považovala za život, spíš přežívání. Možná právě proto to tu tak vypadalo. Nezařízeně... V pokoji jsem měla postel, u jejích nohou stůl a naproti skříň. Kromě tohoto nábytku mi společnost dělaly už jen hnědé dlaždice a holé stěny.

„Můžeme dojet něco vybrat,“ broukla máma nepřítomně a dala mi zvlněné vlasy na stranu.

„Líbíl by se mi lustr, jako jsem měla u tebe doma v pokoji,“ přemýšlela jsem nahlas. Vlastně jsem pořád nechápala, proč jsem si ho nevzala s sebou, když jsem se odstěhovala. Možná aby ten pokoj zůstal *můj* a máma z něj neudělala kancelář nebo třeba erotickou mučírnu. Při té myšlence jsem se usklíbla.

„Ne, ten ne!“ řekla rázně a ostře se nadechla.

Proč ne? Důvod jsem si uvědomila dost pozdě. Nemohla jsem se jí divit, že tu nechtěla osvětlení, jehož střepy se nějaký týpek pokusil podříznout její dceři krk.

„Tak nějakou velkou lampu tam do rohu,“ pokusila jsem se o změnu tématu a prsty si přejela po jizvách na levé dlani. Lepší ruka a tvář než krk, ale stejně to bylo dost blbě místo na řezné rány. Cítila jsem je i teď, měsíce po zahojení, a co bylo nejhorší, měla jsem je neustále na očích. Alespoň že ruka neztratila svou funkčnost.

Opatrně jsem se podívala na matčin obličej do odrazu zrcadla a snažila se zjistit, zda všechnu svou pozornost věnuje mým vlasům, nebo se stejně jako já vrací myšlenkami ke dni, který bychom obě z paměti nejraději vymazaly.

„Lampa by tu vypadala dobře,“ přitakala tiše. „Možná i nějaká knihovna a ušaté křeslo.“

Jo, jen kdyby všechny moje knihy nezůstaly na jiném kontinentu...

„Knihovna by byla fajn. Co třeba tady v rohu?“ ukázala jsem ke zdi naproti posteli a přemýšlela, zda seženeme takhle malou rohovou knihovničku. Přemýšlela... asi tak první dvě vteřiny. Pak jsem si uvědomila, že je mi to naprosto volné.

„Tak se o víkendů zajedeme podívat na nějaký nábytek,“ navrhla mamka a natočené vlasy mi přehodila dopředu na ramena. „Moc ti to sluší.“

Neochotně jsem se na sebe podívala do zrcadla. „A dokonče vypadám jako čtvrtáčka.“

„Děláš, jako kdyby ti bylo čtyřicet.“

Protáhla jsem obličej. „To by mě asi nezachránila ani mikina s duhou.“

Před Jasonovým domem jsem matčin nápad vzít si zelené šaty začala opět zpochybňovat. Hlavně potom, co se kolem mě prohaly tak šestnáctileté holky jen v mini kraťasech a podprsence. Dobře, možná měly croptopy, ale ty zakrývaly tak málo, že by nakonec ta podprsenka asi byla i lepší.

Na okamžik jsem se cítila staře. Asi jsem své šaty přecenila a líp bych zapadla v roztrhaných kalhotách a upnutém tílku. Nebo v oblečení, ve kterém by si mě mohli splést s prostitutkou. Když jsem viděla svršky dalších slečen, začala jsem se bát, že je to účel.

Nenápadně jsem se přidala k hloučku, co čekal, než jim někdo otevře branku, jelikož zvonek v tomhle kraválu sotva mohl někdo slyšet. Když se nikdo neměl k tomu nás pustit dovnitř, jeden z kluků hbitě přešel plot a pozval nás na zahradu sám. Některé z tváří jsem matně poznávala. A nejen z našeho ročníku.

„Hele,“ zatáhl mě za ruku kluk, který přešel plot, „nejsi náhodou ta nová?“

Alespoň, že mě vzal za tu zdravou. Chytit mě za tu v ortěze, asi bych se všem vryla do paměti vážně rychle.

„Hele, náhodou jo,“ ušklíbla jsem se tak mile, jak jsem jen zvládla, a čekala, co z něj vypadne. Nebo si vystačí jen s touto informací?

„Mary, ne?“

„Maya,“ opravila jsem ho a na okamžik se zarazila nad tím, jak automaticky to ze mě vypadlo. Ani jsem o tom nemusela přemýšlet. Že bych si na to hrozný jméno začala konečně zvykat?

„Těsně vedle,“ uchechl se a napřáhl ke mně ruku. „PJ. Třeták. Ty jsi v maturitním, ne?“

„Jo,“ přikývla jsem a Pje si prohlédla. Patřil mezi těch pár povědomých tváří, které jsem si stihla alespoň trochu zapamatovat, ale vůbec jsem netušila, zda jsem na něj narazila během pauz, nebo někde v okolí školy. Své spolužáky jsem si už trochu roztrídila, u některých dokonce znala i příjmení, ale ostatní studenty jsem mívěla víceméně duchem nepřítomná.

PJ si mého prohlížení všiml a nervózně se ušklíbl: „Vypadáš, jako kdybys plánovala mou vraždu.“

„Kdo říká, že neplánuji?“ zeptala jsem se, ale během následující vteřiny a půl se hraně zasmála. „S tímhle?“ Ukázala jsem na ortézu. „Asi těžko. Jen jsem přemýšlela, kde jsme se potkali. Přijdeš mi povědomý.“

Aby ne. Tihle vysocí osvalení kluci vypadali jeden jako druhý. Jako přes kopírák. Stačil by jen dres a mohla bych si ho splést s Jasonem.

„Možná na nějakém zápase?“

Třefa. Další nadšenec do basketbalu.

„Ještě jsem na žádném nebyla,“ broukla jsem, ale byla si jistá, že právě v dresu jsem ho už potkala. Možná právě proto jsem si ho pamatovala.

„Chyba!“ vytkl mi. „To bys měla přijít zítra. Každá kost, která nám fandí, zvětší naši šanci na úspěch.“

Nadzvedla jsem obočí. „Takže to děláš kvůli holkám?“

„Kvůli čemu jinému?“ zařval smíchy a sebral podstatně menšímu klukovi kelímek s pivem.

Nevím, vysoké? Sportu jako takovému? Týmu?

V tu chvíli se k němu přiřítla slečna s panenkovským obličejem a já jsem hned věděla, že ke mně byl naprosto upřímný. Blondýnka mu okamžitě skočila kolem krku a vzhledem k tomu, jak důkladně si začali zkoumat mandle, jsem usoudila,

že PJ o mou přítomnost více nestojí. Nechala jsem ho tedy napospas jejím přifouknutým rtům a pokračovala dál do mraveniště přiopilých studentů Střední školy A. Turinga.

Lhala bych, kdybych tvrdila, že jsem svého rozhodnutí jít sem nelitovala. Minimálně jsem ho tedy s každým, kdo do mě jen po cestě do domu – kde jsem doufala, že potkám alespoň někoho trochu příčetného, s kým jsem už prohodila alespoň pár slov a navzájem si pamatujeme naše jména – strčil, přehodnocovala.

Propletla jsem se houfem lidí, kteří někomu – něčemu? – fandili tak urputně, že jsem v jejich řevu nerozeznala jediné slovo, a rozhodla se schovat uvnitř. Naivně jsem doufala, že tam bude méně lidí než venku. Když jsem tu vilu viděla, čekala bych, že se k takovému panství budou všichni chovat s úctou, ovšem, jen co jsem vešla, bylo mi jasné, že jsem se pořádně přepočítala. Co vůbec Jasonův otec dělal, že si mohli dovolit žít tady? Pokud ta sestřička z odpoledne byla Jasonova matka, musel být pan Armstrong přinejmenším drogový dealer, protože tohle se z platu sestry a čehokoli pod prodávání kokainu nedalo zaplatit. Drogový dealer... že bych zažívala *déjà vu*?

Hned od vchodových dveří vedlo z chodby schodiště do patra, jehož zábradlí bylo převázáno stuhou s nápisem VSTUP ZAKÁZÁN. Nedivila jsem se. V patře se pravděpodobně nacházely ložnice a to poslední, co nametení pubertáči potřebují, je možnost si pohodlně zasouložit. Beztak se jich za tímhle účelem spousta později vypoří. Možná to nebyl tak špatný nápad.

Přestala jsem si prohlížet únikovou cestu do klidnější části domu a pokračovala chodbou až do místnosti, která pravděpodobně sloužila jako jídelna s obývánkem v jednom. Teď se z ní ovšem stal roj těch nejenergičtějších. Sedm lidí tančilo na stole, stejný počet se v rohu místnosti marně pokoušel

o nahrazení dýdžeje, dva kluci si dávali páku mezi poskakujícími chodidly na desce stolu, dva sourozenci – dle podobnosti v obličejích – se prali v kuchyňském koutu a další milion tři sta tisíc se tu strkal v pokusech o tanec, někoho sbalit nebo najít záchod. Kolikrát vše najednou. Kupodivu tu ale nebyl takový randál jako venku.

„Ahoj!“ Přiřítla se ke mně slečna, kterou jsem na sto procent viděla dnes prvně, objala mě kolem ramen a hned nato mi dala rychlou pusu na rty.

Překvapeně jsem zamrkala. Ona se zachechtala a došla stejně obdarovat další účastníky mejdanu.

Holky i kluky.

Otřela jsem si pusou. Táhlo to z ní jako z bezdomovce na nádraží.

Zakroutila jsem hlavou. „Taky mě těšilo.“

Ale Jason stále nikde. Tak trochu jsem doufala i čekala, že se tu někde rychle potkáme a on mi tou masou lidí udělá průvodce. Všichni ho znali a on znal všechny. Zeptat se někoho? Ten nápad jsem zavrhla ve chvíli, kdy jsem na něj pomyslela. Domáhat se společnosti celebrity naší střední by bylo snad ještě ubožejší, než si tu sednout do kouta a chvíli počkat, abych se nevrátila domů moc brzy. Pomalu jsem to začala zvažovat. Zrovna když jsem říkala, že už jsem tu zbytečně dlouho, mě ze znuďeného postávání vytrhla pipka s růžovými dredy. *Vytrhla* jsem myslela doslova – už podruhé za jeden den jsem ležela rozplácá na podlaze. Mně to někdo prostě přál. Dle jejího výrazu nejspíš ona sama...

„Stojíš dost blbě,“ odfrkla si posměšně, ale namísto překročení a odchodu, které jsem čekala, mi podala ruku a pomohla mi se zvednout zpět na nohy.

„Tak díky, žes mi pomohla změnit polohu,“ zabručela jsem a nabízenou pomoc přijala.

„Kdykoli,“ zazubila se. „Co packa? Dobrý? Neslítla jsi na ni nějak blbě?“

Zdravou rukou jsem mávla na znamení, ať to neřeší. Asi jsem ji dost špatně odhadla. „V pohodě.“

„Asi bych to měla vyměnit za vodu,“ koukla na skleničku s pivem a nacpala ji do rukou prvním, kdo prošel okolo, se slovy, že je jeho. To jsou dary. „Jestli dneska ještě někoho sejm, budete na mě moct podat společnou žalobu.“

Uculila jsem se nad jejími myšlenkovými pochody. „Budu tě žalovat jen za sebe, na týmový akce nejsem.“

„Proto tu stojíš sama?“

Třefa.

„Na někoho čekám lomeno hledám,“ přiznala jsem.

Růžová se zmateně rozhlédla kolem sebe. „V tomhle bordelu? Hodně štěstí.“

„Proto můj otrávený výraz.“ Ukázala jsem prstem na svou tvář. Ta holka nebyla tak špatná, pokud zrovna nesrážela lidi k zemi.

„Mu napiš, ne?“

To vlastně nebyl vůbec špatný nápad, až na to, že jsem nevěřila, že by v tomhle ruchu kontroloval mobil.

„Nemám jeho číslo.“

Pravda.

Růžová na mě vyvalila oči. „K čemu číslo? Mu prostě napiš na Fejs nebo Instáč.“

Taky pravda. Už jsem se neměla na co vmlouvat, a tak jsem si vyhrnula šaty na boku, abych si mohla vyndat telefon z kraťasů a Jasonovi oznámit, že jsem se i přes své zranění uráčila přijít. Snad to nebude působit tak moc jako dolejšání, jak to působilo na mě.

„Koho vůbec hledáš? Třeba jsem ho potkala,“ vyprsila se a přeměřila si mě pohledem.

Třeba jo.

Už jsem se nadechovala k odpovědi, když mě obešla, jako bychom se spolu vůbec nebavily, a vyhrkla: „Jé, pane doktore! Dobrý den!“

Nechápavě jsem se zamračila a podívala se, kam uháněla. Doktor? A tady? Že by to nějaký jí sražený nerozchodil tak dobře jako já?

Trvalo mi docela dlouho, než jsem si uvědomila, že vůbec nemám hledat osobu v nemocničním úboru, ale muže oblečeného v civilu, se kterým jsem odpoledne klábosila v čekárně.

Takže Jasonův otec je doktor, jo? To by tuhle vilu vysvětlovalo jen částečně. Plastický chirurg? Onkolog? Vážený chirurg specializující se na to, co ostatní nezvládnou? Právník? Neurochirurg? Při představě Jasonova otce jako Stephena Strange jsem se uchechtla.

„Dobrý den, Lily,“ pozdravil Růžovou na oplátku a udělal od ní dva kroky vzad, „jak se máte?“

Budťo se k němu chovala příliš přátelsky, nebo měl strach, že taky skončí na podlaze. Možná oboje.

Růžová... totiž Lily pohodila dredy a široce se usmála. „Dobře. Super párty, přidáte se?“

Pobaveně jsem zakroutila hlavou.

Pan Armstrong se zasmál. „Určitě ne.“

„Škoda.“

„Pochybuji, ještě by se za mě Jason musel stydět. Hned zmizím. Bavte se,“ odbyl ji a protáhl se kolem ní ke kuchyňské lince, kde se sourozenci už domlátili a on měl tak volný přístup k ledničce. S povzdechem ji otevřel, chvíli se v ní přehraboval a nakonec vytáhl fíkový džus a nalil ho do sebe rovnou z krabice. Opřel se o linku, načež se opatrně rozhlédl po místnosti. Pravděpodobně přemýšlel, jaká z toho zůstane spoušť. No, jak jsem to tu pozorovala, jistou představu jsem měla. Pyramida